

Opstandingsverhalen (1992)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 13 november 1992

In het weekend van Allerheiligen vielen er in Den Bosch twee opstandingsverhalen te beluisteren.

Het ene begon vijf jaar geleden, 31 oktober, ook op een zaterdag en op dezelfde plaats: het Jeroen Bosch College. Toen waren ruim tweehonderd vrouwen bijeen om plannen te maken. De Bossche bisschop Ter Schure had de benoeming van de feministisch theologe van de diocesane werkgroep Vrouw en Kerk niet verlengd; een autoritair voorbijgaan aan inspraak van vrouwen over hoe zij kerk en geloven beleven.



Vrouwen trokken toen zelf een grens en richtten de werkgroep Sifra op, buiten het bereik van de bisschop. Nu al een eerste lustrum. Vele smaak verhogende en heilzame kruiden – die sommigen onkruid noemen, dat voortwoekert en zelfs door beton heen breekt – waren leidraad van vieren van bestaan en voortgaan.

Een opstandingsverhaal, een feuilleton bijna, wordt ook gehoord rondom de Bossche San Salvatorkerk. Een verbod van voornoemde bisschop op de uitzending van een feestelijke dienst vanuit die kerk door de KRO, sneed hij tot een stok om af te straffen wat hem al jaren in deze parochie niet zint. Het gevecht van de gelovigen om behoud en eigenheid van de plaats waar heiligen van velerlei snit zich veilig weten, blinkt uit in wijsheid en openheid, waarin allen meedenken en spreken en kunnen lezen waar de correspondentie met het bisschoppelijk domicilie over gaat.

In mijn dagboek blader ik terug naar wat ik op 3 februari 1985 noteerde uit een KRO Brandpunt-interview met de kersverse bisschop op de vraag naar zijn motivatie: 'Ik ben bisschop en nu dus van Den Bosch, uit liefde tot God en uit liefde tot de kerk', en een hele tijd later: '... en ook een beetje uit liefde tot de mensen.' Die woorden zijn duidelijk geworden na zeven jaar.

Blijft de vraag naar de plaats van de KRO. Een omroep geïnterneerd in de hiërarchie van de Roomse Kerk dus.

De San Salvatorparochie bezint zich intussen op de grenzen van die hiërarchie, zich er kennelijk niet van bewust, dat haar wijze van gemeenschap-zijn als kerk 'waar plaats en ruimte is voor iedereen (!) en waar iedereen zich thuis voelt, waar samen verantwoordelijkheid wordt gedragen', reeds lang ontkomen is aan een wereldkerk die slechts systeem wil zijn.